

Sud pozvan da odluči o roditeljskoj odgovornosti nadležan je i za odlučivanje o obvezi jednog od roditelja da uzdržava maloljetnu djecu

Isto vrijedi i u slučaju u kojem sud druge države članice odlučuje o razvodu ili rastavi braka

U jednoj Unijinoj uredbi¹ predviđeno je da su u predmetima koji se tiču roditeljske odgovornosti načelno nadležni sudovi one države članice u kojoj djeca uobičajeno borave. Suprotno tomu, sud nadležan za odlučivanje o razvodu ili rastavi bračnih drugova može biti sud druge države članice (osobito ako su oba bračna druga državljani države u kojoj njihova djeca ne borave).

Međutim, u drugoj Unijinoj uredbi² predviđeno je da je sud koji je nadležan za odlučivanje u postupku o statusu osobe (primjerice, o razvodu ili rastavi) također nadležan za odlučivanje o zahtjevu u pogledu obveze uzdržavanja koji je akcesoran u odnosu na taj postupak. S druge strane, o zahtjevu za uzdržavanje koji je akcesoran u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti odlučivat će sud nadležan za vođenje tog postupka.

Gospodin A i njegova supruga gospođa B te njihovo dvoje maloljetne djece talijanski su državljani koji žive u Londonu (Ujedinjena Kraljevina), gdje su djeca i rođena. Gospodin A 2012. godine u Italiji je protiv gospođe B pokrenuo postupak za rastavu braka, zahtijevajući od talijanskog suda da riješi pitanja skrbi o djeci i uzdržavanja u korist supruge i djece. Talijanski sud proglasio se nadležnim za odlučivanje o rastavi braka, ali je ocijenio da su samo britanski sudovi nadležni za odlučivanje o pitanjima povezanim s roditeljskom odgovornošću, s obzirom na to da djeca borave u Londonu.

Kada je riječ o pitanju uzdržavanja, talijanski sud ocijenio se nadležnim za odlučivanje o zahtjevu za uzdržavanje gospođe B, s obzirom na akcesornost tog zahtjeva u odnosu na postupak za rastavu braka. Suprotno tomu, proglasio se nenadležnim za odlučivanje o zahtjevu za uzdržavanje maloljetne djece jer je on akcesoran u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti. Odlučivanje o potonjem zahtjevu, prema mišljenju tog suda, u nadležnosti je britanskih sudova.

Corte suprema di cassazione (talijanski Vrhovni kasacijski sud), koji o predmetu odlučuje u zadnjem stupnju, pita Sud jesu li za odlučivanje o zahtjevu za obveze uzdržavanja djece nadležni talijanski ili britanski sudovi.

Sud je u današnjoj presudi ispitivao je li zahtjev koji se odnosi na obvezu gospodina A da uzdržava djecu više povezan sa statusom osobe (to jest s postupkom za rastavu braka) ili s roditeljskom odgovornošću. Naime, pravo Unije načelno razlikuje sudske postupke prema tome tiču li se prava i obveza između bračnih drugova ili prava i obveza koje roditelji imaju prema djeci.

Sud smatra da je zahtjev koji se odnosi na obveze uzdržavanja maloljetne djece po svojoj naravi neraskidivo povezan s postupkom o roditeljskoj odgovornosti. Naime, sud nadležan

¹ Uredba Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 (SL L 338, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133.)

² Uredba Vijeća (EZ) br. 4/2009 od 18. prosinca 2008. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršenju sudskih odluka te suradnji u stvarima koje se odnose na obvezu uzdržavanja (SL 2009., L 7, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 5., str. 138.)

za odlučivanje u postupcima o roditeljskoj odgovornosti u najboljem je položaju da konkretno ocijeni zahtjev koji se odnosi na obvezu uzdržavanja djeteta: može utvrditi iznos navedene obveze ovisno o utvrđenom načinu skrbi o djetetu, utvrđenom pravu na održavanje kontakata, trajanju tog prava i drugim elementima činjenične naravi koji se tiču izvršavanja roditeljske odgovornosti. Takvo rješenje k tome odgovara **zaštiti interesa djeteta**, koja, u skladu s pravom Unije, mora biti primarni cilj.

Sud iz navedenoga zaključuje da je – **u situaciji u kojoj se pred sudom jedne države članice vodi postupak za razvod ili rastavu braka, dok se pred sudom druge države članice vodi postupak o roditeljskoj odgovornosti – zahtjev u pogledu obveze jednog od roditelja da uzdržava maloljetnu djecu akcesoran u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti**, pa o njemu mora odlučivati sud nadležan za vođenje tog postupka (što je u predmetnom slučaju britanski sud).

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Snimke objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106